

Un copac pentru
TOMTI

Ilustrații de Karin Lindermann

Traducere din limba germană
de Teodora Tănase

Cuprins

Palmierul vorbăreț

Capitolul 1: Familia Teianu este bântuită! 7

Capitolul 2: O noapte agitată 12

Capitolul 3: Tomți 18

Platanul dolofan

Capitolul 4: Konrad se alege cu o ciufuleală 24

Capitolul 5: Pe stradă 29

Capitolul 6: Lui Fini îi vine o idee 34

Alunul cel voios

Capitolul 7: Mai bine împreună decât singurel 37

Capitolul 8: Hapciu! 39

Capitolul 9: Veverițe și troli 43

Mesteacănul curat ca lacrima

Capitolul 10: Căutarea continuă 48

Capitolul 11: Murdar ca un purceluș 52

Capitolul 12: Toată lumea are nevoie de prieteni! 58

Ginkgo cel înspăimântător

Capitolul 13: Ciorile se distrează copios 63

Capitolul 14: Fini și osul magic 68

Plopul tremurător

Capitolul 15: Prima zi de școală a lui Tomti 71

Capitolul 16: Konrad se dă în carusel 73

Capitolul 17: Mergem la țară! 77

Teiul cel hațos

Capitolul 18: Bun-venit în sat! 80

Capitolul 19: Țânțarii 82

Capitolul 20: Salutări dulci ca mierea 86

Ulmul morocănos

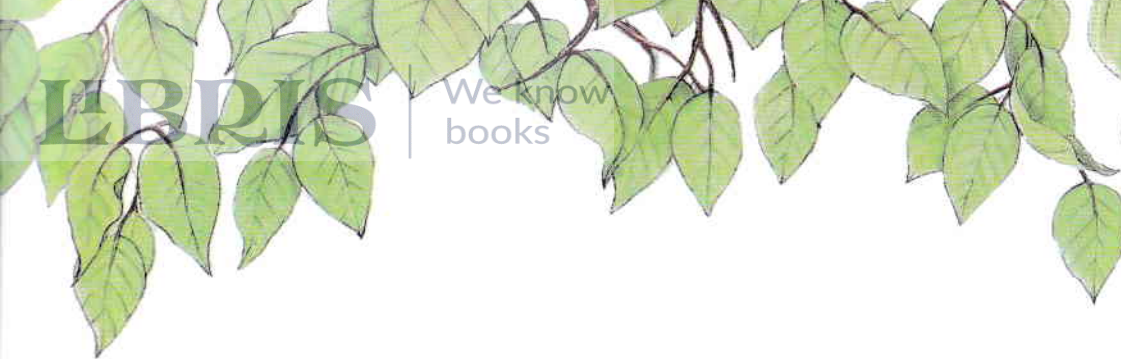
Capitolul 21: Buha hohotitoare 89

Socul vindecător

Capitolul 22: Basmele Maiei 95

Capitolul 23: Vizită în miez de noapte 97

Capitolul 24: Cadoul Soiei 100

Merii cei harnici

Capitolul 25: Tomți trebuie să socotească 102

Capitolul 26: O vară pe cinste 106

Castanul cel ursuz

Capitolul 27: Ziua cea mare a lui Konrad 108

Bradul cel înalt

Capitolul 28: Un zgomot asurzitor 119

Ultimul copac

Capitolul 29: Două camere noi 124

Capitolul 30: Un copac pentru Tomți 128

Anexă: Mica pepinieră a Maiei 132

Palmierul vorbăreț

Capitolul 1: Familia Teianu este bântuită!

De câteva zile, în casa familiei Teianu se întâmplau lucruri extrem de ciudate. Dimineața, toate sertarele din bucătărie erau deschise. Podeaua era acoperită cu fulgi de porumb și firimituri de biscuiți. Iar acum, o bubuitură le trezi din somn pe Maia și pe sora ei mai mică, Fini, chiar în toiul nopții.

— Cip-cirip! Cip-cirip! răsună vesel în apartament.

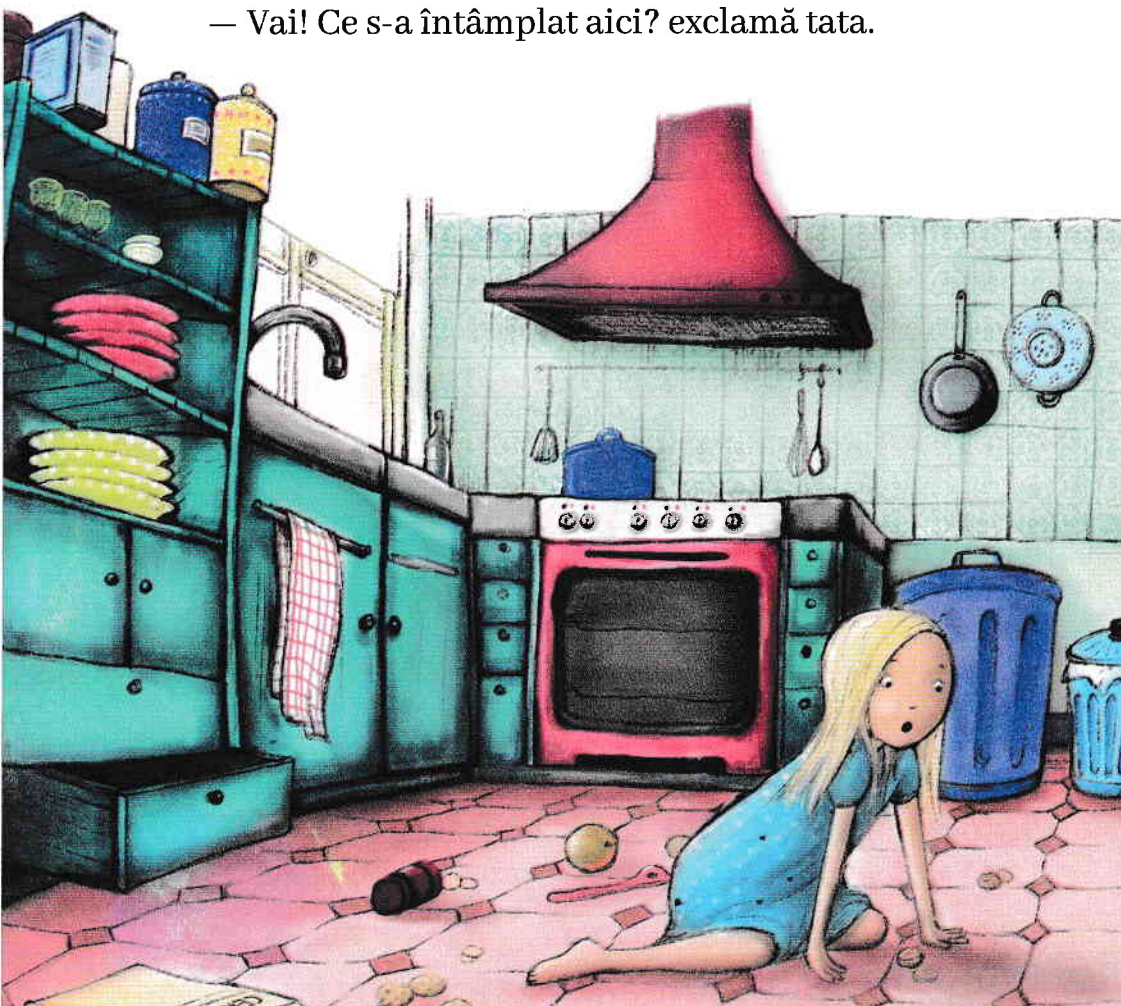
— Țștia-s precis Nelly și Nelson, mormăi Fini pe jumătate adormită.

Se aprinse becul din hol, iar lumina se strecură pe sub ușă în camera copiilor.

— Nu pot să cred așa ceva, o auzi Maia pe mama ei.
Papagalii zboară în voie!

Maia și Fini se privesc somnoroase. Apoi se dădură cu greu jos din paturile lor, care se aflau în dreapta și în stânga ferestrei. Fini îl luă pe Mopsi cu ea; cățelușul de pluș o apăra când îi era frică. Și asta se întâmpla destul de des – chiar și acum, Fini se gândi că e mai nimerit să-lase pe sora ei mai mare să o ia înainte. Părinții lor stăteau în ușa de la bucătărie. Nelly și Nelson zburară curioși înăuntru, venind din sufragerie.

— Vai! Ce s-a întâmplat aici? exclamă tata.

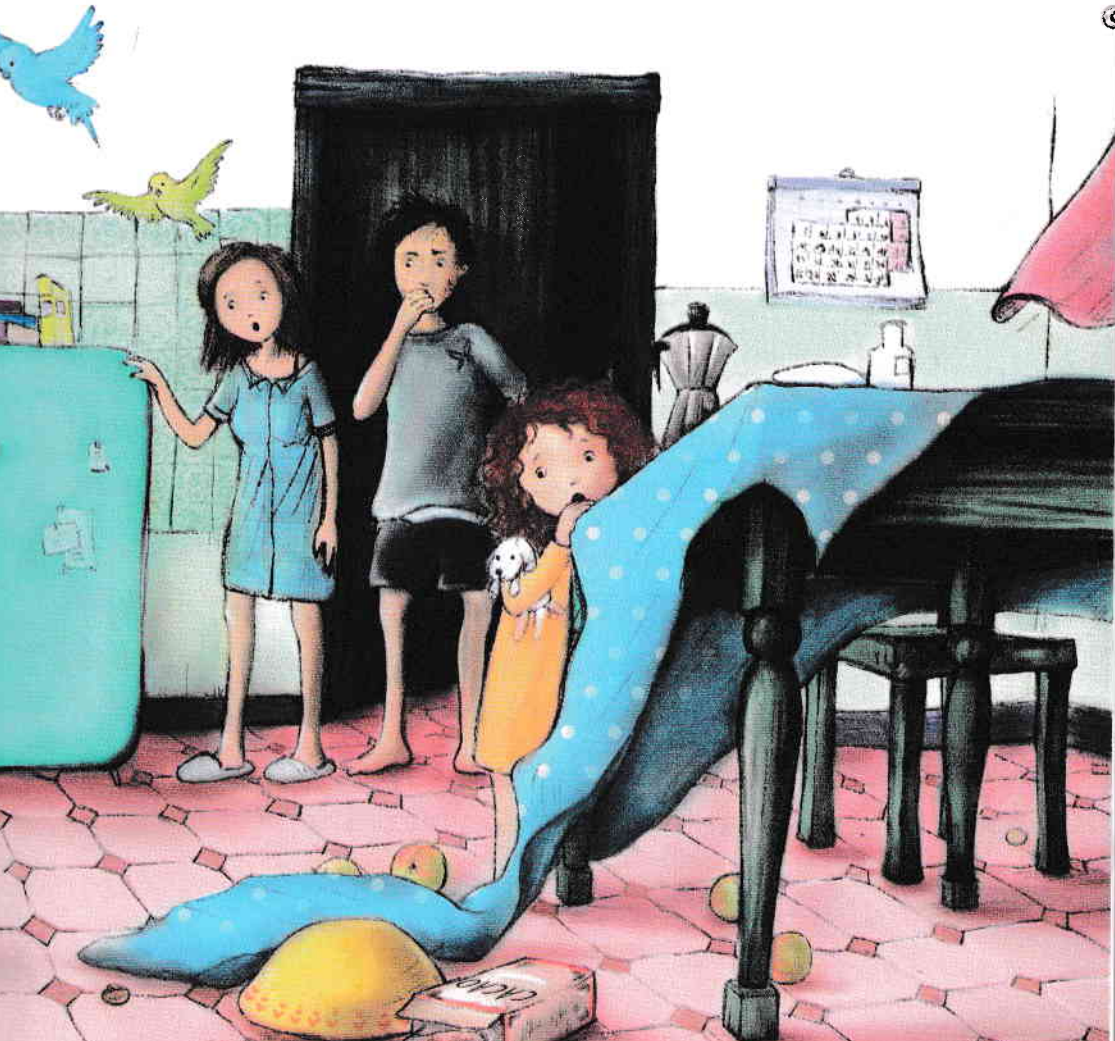

În bucătărie era un dezastru de nedescris. Arăta de parcă cineva trăsese fața de masă, răsturnând pe jos castroanele cu nuci și mere. Asta fusese probabil cauza zgomotului de mai devreme. Însă pe podea nu erau doar nuci și mere, ci și stafide, făină și pudră de cacao.

— Cred că pe aici și-au făcut de cap niște șorice, spuse tata.

— Serios? exclamă Fini.

Ochii îi licăreau de speranță. Fini îndrăgea animalele mici mai mult decât orice pe lume și nu îi era teamă de

ele. Iar șoriceii i se păreau foarte drăguți. Mama ei clătină din cap.

— Niște animale atât de mici n-ar putea răsturna castronul cu fructe! Și oricum, stăm la etajul șapte. Nu sunt șoareci aici.

— Ba s-ar putea să fie, o contrazise tata. Poate niște șoriceii cu bucle castanii și strungăreață? spuse el, ciufulind-o drăgăstos pe Fini. Sau poate niște șoriceii cu părul lung, blond ca mierea și năsucul cârn? adăugă el, dându-i Maiei un bobârnac.

— Ha? întrebă Maia confuză, dar imediat îi pică fisa. Cum? Ne bănuiești pe noi?

— Acum da, zise și mama, încrucișându-și brațele. Șoriceii obișnuiți nu pot să deschidă colivii. Și în afară de voi, nu locuiește nimeni aici care să pună la cale farse în toiul nopții.

— Dar n-am pus nimic la cale! spuse Maia indignată.

— Da, altcineva e de vină! exclamă și Fini. Același cineva care mi-a furat și ceșcuța pentru păpușă! O caut de zile întregi.

— Nici nu-i de mirare, Fini, la cât ești de dezordonată! răspunse mama.

— Dar și bomboanele mele de zmeură au dispărut! protestă Maia.

— Cirip-cip-cip! răsuna prin bucătărie.

Nelson ateriză pe umărul tatei și începu să-i fredoneze la ureche o melodie veselă, necunoscută.

— Auziți și voi? întrebă Maia.

Ceva nu e în regulă! Papagalii cântă de câteva zile altfel decât de obicei. E ca și cum i-ar învăța cineva cântece noi în secret...

— Probabil că au auzit melodia la radio, explică tata. Perușilor le place să imite sunete, pot să imite chiar și sonerii de telefon.

— În orice caz, nu mi se pare deloc amuzantă farsa asta, rosti mama obosită. E târziu și mâine e prima mea zi de lucru.

— Dar nu noi suntem de vină! exclamă Maia și Fini.

— Fetelor, duceți papagalii înapoi în colivie, spuse tata calm. Facem noi curat în bucătărie. Și apoi mergem toți la culcare.

Fini făcu o față bosumflată, dar apoi întinse mâna după Nelly. Papagalița albastră sări pe degetul ei și se lăsă, cuminte, purtată afară din bucătărie. Maia luă papagalul verde, pe Nelson, de pe umărul tatei și o urmă pe Fini.

În sufragerie era lumină chiar și în timpul nopții. Obloanele erau stricate și pe blocul de vizavi strălucea un panou publicitar verde-deschis. Noaptea, colivia

trebuia acoperită cu o cârpă închisă la culoare, ca să poată papagalii să doarmă. Însă cârpa cu pricina atârna acum în palmierul pitic de lângă birou.

— Uite, cineva a deschis toate ușițele coliviei, se miră Fini. Și ce bine miroase aici...

Maia trase cârpa de pe frunzele palmierului.

— Bomboanele mele cu zmeură!

Bomboanele atârnav în palmier ca niște globulețe roșii de Crăciun – agățate cu fire de lână smulse din franjurile covorului. Fini izbucni în hohote de râs și își acoperi gura cu mâinile.

— Ce șoareci năzdrăvani! șopti ea.

Capitolul 2: O noapte agitată

Maia așteptă până ce părinții ei adormiră și apoi se strecură afară din pat. Însă nici nu ajunse bine la ușă, că cineva aprinse mica lanternă care stătea mereu pe noptiera lui Fini.

— Unde pleci?

— Culcă-te la loc! șopti Maia. Vreau doar să mă mai uit o dată prin bucătărie.

— Vin și eu! spuse Fini, cuprinsă de un curaj neașteptat, și se furișă pe hol în picioarele goale, alături de Maia.

Deodată auziră un zgomot: din sufragerie răzbătea un foșnet puternic, de parcă palmierul s-ar fi scuturat cu putere, ca un câine după baie. Pe urmă auziră niște șoapte precipitate, care clar nu veneau de la papagali. Fini se lipi speriată de Maia.

— Palmierii pot să vorbească? șopti ea.

Trăncănitul încetă și deodată ușa de la bucătărie se deschise singură.

— O fantomă! chițai Fini și dădu fuga înapoi în camera copiilor.

Sări în pat și se ascunse cu Mopsi sub plapumă. Și Maiei i se înmuieară genunchii, dar își luă inima în dinți și se apropie de bucătărie, mergând pe vârfuri. Bucătăria era la fel de întunecoasă ca holul și mirosea puțin a... pământ? Maia tremura toată în timp ce încerca să găsească întrerupătorul. Când reuși să aprindă lumina, aproape că scăpă un țipăt. Cineva stătea ghemuit pe masa din bucătărie și șterpelea nuci! Acest cineva arăta ca un pitic. Sau era oare un spiriduș?

De îndată ce omulețul o zări pe Maia, sări în sus speriat și ateriză direct pe podea, unde se prăbuși cu un bufnet înfundat. Nucile se rostogoliră pe jos. Micul hoț le adună din nou și se holbă înspăimântat la Maia, care se oprise în prag, înmărmurită.

Maia își dădu imediat seama că omulețul nu era un spiriduș. Era un băiat de vreo șase ani. Cu toate astea, era mai mic decât un băiat normal de șase ani. Era așa de mic, că nici nu putea să vadă peste marginea mesei.

Avea părul deschis la culoare, era ciufulit și purta niște haine tare ciudate: geaca lui arăta de parcă era țesută din iarbă de un verde pal, purta pantaloni lungi până la genunchi, de culoarea mușchiului din pădure, iar în picioare avea niște cizme minuscule din... scoarță de copac?

Băiețelul ridică, tremurând, degetul arătător și îl îndreptă spre Maia.

— O fantomă! bâlbâi el îngrozit.

Apoi adună cu viteza fulgerului nucile de pe podea și începu să le arunce în Maia. Fetița încercă să se protejeze, punându-și mâinile în dreptul feței.

— Au! Ai înnebunit? spuse ea. Încetează!

— Doar după ce dispari! strigă băiatul.

— Șșșș! șopti Maia, ferindu-se cu îndemânare de nucile care-i zburau pe deasupra capului. Nu mai striga așa! Vrei să-i trezești pe părinții mei?

Atacul cu nuci încetă.

— *Părinți?* șopti micuțul cu teamă în glas. Ce-s ăștia, tot fantome?

— Nu sunt o fantomă! spuse Maia enervată.

Băiatul se uită neîncrezător la cămașa ei de noapte și la părul ciufulit.

— Sunt om! se grăbi Maia să clarifice.

Însă cuvintele ei îl speriară și mai tare pe băiețel. Se făcu palid și căscă ochii de groază. Maia observă că avea ochi verzi cu pete aurii, ca de chihlimbar.

— Nu-ți fac nimic, spuse ea în șoaptă.

Însă când ridică mâna încet, încercând să-l liniștească, băiatul făcu speriat un salt în spate și se lovi tare cu capul de frigider. Vai! Maia tresări. „Sigur l-a durut“, își spuse ea în gând.

— Hei, ai promis că nu-mi faci nimic! se plânse el, frecându-și capul. Pe toate buburuzele, sigur o să-mi apară un cucui.

— La cap te-ai lovit de unul singur, răspunse Maia încet. Cine ești tu? Și ce cauți aici?

Deodată, se auzi o ușă deschizându-se pe culoar.

— Sunt sigur că a fost doar un vis, zise tata, căscând.

— Nu, nu, iar a bubuit ceva, răspunse glasul mamei. Și uite, în bucătărie e lumina aprinsă. Mă duc să arunc o privire.

— Repede! Sub masă! șopti Maia către micuț.

